

[Ragnhild Andersen.]

alene med ansvaret og forpligtelserne. Ministeren foreslår en 13 ugers hjælp, der dog kan udvides til en 26 ugers hjælp, og ministeren foreslår, at denne hjælp i givet fald også skal kunne gives som overgangshjælp og særhjælp til andre enlige mødre i forbindelse med separation og skilsmisse. Denne særhjælp er en god foranstaltning, også fordi den ydes efter de regler, der gælder for tuberkuloseramte. Dermed bliver hjælpen en betryggende hjælp, og disse bestemmelser er de bedste, der indeholdes i lovforlaget.

Bestemmelsen i § 282, stk. 4, om — ligeledes som særhjælp — at give enlige mødre hjælp af almindelig kommunehjælps størrelse, når de ikke kan tjene fornødent til livets opretholdelse, er også et fremskridt, fordi de enlige mødre herved befries for truslen om fattighjælps virkning af kommunehjælpen; men så er vel også det bedste sagt om denne bestemmelse. Det er min og mit partis opfattelse, at denne hjælp er for ringe. Loftet for kommunehjælpen er som bekendt aldersrenten, og jeg vil mene, at når det drejer sig om enlige, vanskeligt stillede mødre med forsørgerbyrde overfor deres børn, burde man dog i det mindste gøre invalidehjælpen til loft over denne særhjælp til enlige mødre. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han ikke mener, at man her skulle kunne gøre de enlige mødre den indrømmelse, at særhjælpen kunne få invaliderenten som loft i stedet for aldersrenten.

Bestemmelsen om, at man for enlige mødre, der på grund af deres helbredstilstand eller børnenes pasning arbejder med nedsat arbejdstid, kan se bort fra halvdelen af det indtjente beløb, er også en tiltrængt hjælp til de allervanskeligst stillede mødre. Jeg vil i denne forbindelse gerne spørge ministeren: Hvordan er det så med de kvinder, som rammes af arbejdsløshed, vil de kunne komme ind under den samme bestemmelse i en periode med arbejdsløshed, hvor de altså ikke selv er skyld i, at de mister deres indtægt og går på understøttelse? Jeg synes, det er af betydning at få det spørgsmål klaret, de kommer jo i den samme vanskelige situation som de, der arbejder på nedsat arbejdstid på grund af

børnenes pasning eller deres egen helbredstilstand.

Vi tiltræder naturligvis også bestemmelsen om, at enker og enkemænd skal bevare retten til bidrag, når de gifter sig. Der er ingen rimelig grund til at stille enkerne dårligere end andre enlige mødre, således som det hidtil har været tilfældet.

Hermed er også det væsentligste sagt om lovforslaget, og jeg skal gerne erkende, at den hjælp, der her foreslås, er en hjælp til de allerdårligst stillede mødre med de laveste indkomster og med de største vanskeligheder og sorger, dem, der opstår, når man pludselig bliver stillet alene med sine forpligtelser, hvadenten det er på grund af dødsfald eller skilsmisse.

Jeg skal gerne indrømme, som det ærede medlem fru Nina Andersen sagde, at det er bunden, man tager med disse nye bestemmelser; men man tager jo ikke det store flertal af enlige mødre, som år efter år kæmper en hård og fortvivlet kamp for at give deres børn en uddannelse på linie med andre mennesker, og jeg kan ikke lade være med at spørge ministeren: Hvorfor følger ministeren ikke betænkningens forslag om at forhøje indtægtsgrænserne ved enten at lade indtægtsgrænserne bortfalde eller at forhøje dem til i hvert tilfælde det, en ufaglært arbejder kan tjene indenfor et år?

Når en enke eller en moder med børn, som af en eller anden grund er blevet nødt til separation eller skilsmisse, er kommet over den første vanskelige periode, efter at hun har mistet forsørgeren, ligger der foran hende en lang, lang årrække, hvor problemet med at værne sit hjem, skaffe mad, tøj og glæde og tryghedsfornemmelse i hjemmet, ikke kan klares med de bestemmelser, der her er foreslået. Der ligger foran hende en lang periode, i flere tilfælde til barnets 18. år, i nogle tilfælde endda længere, hvor hun sætter sig som mål — det gør de fleste enlige mødre — at give sine børn det samme, som andre familier, hvor moderen ikke er enlig, kan give deres børn i form af uddannelse og hjælp fra hjemmet.

Betænkningen oplyser, hvordan de enlige mødre tager på dette problem. De fleste af dem går på arbejde, de er myrefittige, som jeg sagde sidste gang, vi behandlede spørgs-